

Učedník

Učedník je stejně napínavý a poutavý jako první román této série. Dva brilantní intelektu rozehrávají souboj na život a na smrt. Tahák pro všechny fanoušky detektivek!

Lisa Öxlerová, Buchwelt

HJORTH & ROSENFELDT

FELDT & HJORTH ROSEN
JOK...

DETEKTIVNÍ ROMÁN HOST

MICHAEL HJORTH & HANS ROSENFELDT

Učedník

Učedník

BRNO 2014

**MICHAEL HJORTH
& HANS ROSENFELDT**

Michael Hjorth & Hans Rosenfeldt

Lärjungens

Copyright © Michael Hjorth & Hans Rosenfeldt, 2011

First published by Norstedts, Sweden, in 2011

Published by agreement with Norstedts Agency

Translation © Petra Hesová, 2014

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2014 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7491-332-7 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7491-333-4 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7491-334-1 (Formát PDF pro čtečky)

ISBN 978-80-7491-335-8 (Formát MobiPocket)

Když taxík chvíli před půl osmou večer odbočil do Tollénovy ulice, měl Richard Granlund pocit, že ten den už o moc horší být nemůže. Čtyři dny v Mnichově a okolí. Obchodní cesta. Němci pracují v červenci víceméně jako obvykle. Schůzky se zákazníky měl od rána do večera. Továrny, zasedací místnosti a nekonečná řada šálků kávy. Byl unavený, ale spokojený. Výrobní pásy možná nejsou to nejpříťažlivější, čím se člověk může zabývat, jeho práce zřídka budí zvědavost a nikdy nebývá přirozeným předmětem hovoru při setkáních a večerích, ale prodávají se dobře, pásy. Prodávají se opravdu dobře.

Letadlo z Mnichova mu letělo v 9.05. Ve Stockholmu měl být v 11.20. Na chvíli se zastaví v kanceláři — vydechnout, dát se dohromady. Doma bude kolem jedné. Pak si dá s Katharinou oběd a odpoledne stráví společně na zahradě. Takový byl plán.

Ale jen do doby, než Richard zjistil, že let na stockholmské letiště Arlanda v 9.05 byl zrušen. Postavil se do fronty v zákaznickém oddělení Lufthansy a dostal náhradní letenku na 13.05. To znamenalo další čtyři hodiny na letišti Franze Josefa Strausse v Mnichově. Za břicho se zrovna nepopadal. S odevzdaným povzdechem vytáhl telefon a napsal Katharině zprávu. Oběd si bude muset dát bez něj. Ale snad budou i tak moct strávit několik hodin na zahradě. Jaké je počasí? Mohli by si třeba dát večer na verandě skleničku. Může domů něco koupit, když teď má čas.

Katharina odpověděla ihned: To zpoždění je nepříjemné, stýská se mi. Ve Stockholmu je nádherně a koktejl zní báječně. Překvap mě. Pusů.

Richard zamířil do jednoho z obchodů, které stále lákaly nálepkou *duty-free*, i když byl přesvědčen, že pro naprostou

většinu cestujících už to označení není platné. Našel regál s hotovými, předem namíchanými nápoji a vybral lahev, kterou znal z televizní reklamy. Mojito Classic.

Po cestě k obchodu s novinami a časopisy zkontroloval svůj let na odletové tabuli. Brána dvacet šest. Na cestu tam si nechá deset minut.

Richard se posadil do kavárny, dal si sendvič a kávu a přitom listoval novým číslem časopisu *Gardens Illustrated*. Čas se vlekl. Chvilí si prohlížel výlohy letištních obchodů, koupil další časopis, tentokrát zaměřený na technické vymoženosti, a pak šel do jiné kavárny a vypil tam lahev minerálky. Po návštěvě toalety byl konečně čas jít k odletové bráně. Tam ho čekalo další překvapení. Let ve 13.05 má zpoždění. Nový čas nástupu je 13.40. Předpokládaný odlet ve 14.00. Richard znovu vytáhl telefon. Napsal Katharině o dalším zpoždění a vyjádřil své rozhořčení nad létáním obecně a nad létáním s Lufthansou obzvlášť. Našel volné sedadlo a posadil se. Žádná zpráva nepřišla.

Vytočil její číslo.

Nikdo to nebral.

Možná se s někým sešla ve městě na oběd, pomyslel si Richard, zastrčil telefon a zavřel oči. Nebyl důvod rozčilovat se nad stavem věcí, stejně se s tím nedá nic dělat.

Ve tři čtvrtě na dvě dívka za pultem vyzvala cestující k nástupu na palubu a omluvila se za zpoždění. Když se usadili v kabině a personál předvedl rutinní bezpečnostní instruktáž, kterou stejně nikdo neposlouchal, promluvil k nim kapitán. Jedna z kontrolky neukazuje správně. Nejspíš je to jen závada zářivky, ale není možné riskovat. Technik, který se na to podívá, je už na cestě. Kapitán se omluvil a poděkoval za pochopení. V letadle se rychle oteplilo. Richard cítil, že z něj chápavost i nálada — přes to všechno stále vcelku dobrá — vyprchávají stejným tempem, jakým se mu na zádech a v podpaží tvoří propoceně skvrny. Opět se přihlásil kapitán. Měl dobré zprávy,

porucha byla zažehnána. A pak trochu horší zprávy — letadlo propáslo čas vyměřený pro vzlet, a tak to vypadá, že bude před nimi na ranvej vpuštěno devět jiných letadel. Ale jakmile na ně přijde řada, odletí do Stockholmu.

Kapitán poprosil o prominutí.

Na letišti Arlanda přistáli v 17.20.

O dvě hodiny a deset minut později.

Nebo o šest hodin.

Záleží na tom, jak se na to člověk dívá.

Po cestě k výdeji zavazadel Richard znovu zavolaal domů. Žádná odpověď. Zkusil Katharinin mobil. Po pěti zazvoněních se ozvala hlasová schránka. Asi je na zahradě a neslyší to, říkal si Richard. Vešel do prostorné haly, ve které se nacházel zavazadlový pás. Podle obrazovky nad ním měla být zavazadla z letu LH2416 vyložena za osm minut.

Zabralo to dvanáct.

A ještě další čtvrt hodinu, než si Richard uvědomil, že jeho taška chybí.

Následovalo další čekání ve frontě, aby u okénka pro zákazníky Lufthansy nahlásil ztracené zavazadlo. Poté, co zaměstnancům společnosti zanechal lístek od zavazadla, adresu a tak přesný popis své tašky, na jaký se zmohl, zamířil do příletové haly a šel ven sehnat si taxi. Když procházel kyvnými dveřmi, udeřilo ho vedro. Opravdu je léto. Čeká je pěkný večer. Při pomýšlení na sklenku něčeho dobrého na verandě v záři večerního slunce se mu vracela dobrá nálada. Stoupl si do fronty na vůz společnosti Taxi Stockholm, Kurir nebo o2o. Když po pár minutách odbočovali u obchodního centra Arlandastad, poučil ho řidič o tom, že dnes je ve Stockholmu šílený provoz. Naprosto šílený. Zároveň zpomalil na necelých padesát kilometrů v hodině a ta napohled nekonečná řada aut na silnici E4 směrem na jih je pohltila.

Takže když taxík konečně vjížděl do Tollénovy ulice, měl Richard Granlund pocit, že už to o moc horší být nemůže.

Zaplátil řidičí kartou a vyrazil rozkvetlou, dobře udržovanou zahradou k domu. Za dveřmi odložil peněženku a igelitovou tašku.

„Haló!“

Bez odpovědi. Richard si zul boty a šel do kuchyně. Podíval se k oknům, jestli Katharinu neuvidí venku, ale nikdo tam nebyl. V kuchyni také ne. Ani tam neležel žádný lístek se vzkazem, který by mu Katharina nechala na obvyklém místě. Richard vytáhl telefon a zkontroloval ho. Neměl žádné zmeškané hovory ani nové textové zprávy. V domě bylo dusno, opíralo se do něj slunce. Katharina neroztáhla markýzy. Richard odemkl dveře na verandu a nechal je dokořán. Pak šel po schodech do patra. Dá si sprchu a převlékne se. Cítil se špinavý a propocený. Sundal si kravatu a na schodech si začal rozepínat košili, ale když došel k ložnici, zarazil se. Katharina ležela na posteli. To bylo první, čeho si všiml. Pak následovaly tři rychlé poznatky.

Leží na břiše.

Je svázaná.

A mrtvá.

Brzdicí souprava metra se otrásala. Maminka s kočárkem stojící před Sebastianem Bergmanem se pevněji chytila tyče a nervózně se rozhlédla. Od chvíle, kdy na stanici Sankt Eriksplan nastoupila, byla strnulá, a ačkoli její plačící chlapeček po pár stanicích usnul, nezdálo se, že by ji to uklidnilo. Zjevně jí bylo nepříjemné tísnit se mezi tolika cizími lidmi. Sebastian zaznamenal několik věcí, které na to poukazovaly. Stále přešlapovala z místa na místo, aby do někoho nestrčila — jasná snaha udržet okolo sebe alespoň minimální osobní prostor. Lehce orosený horní ret. Ostražitý pohled, který ani na chvíli někde

nespočinul. Sebastian jí věnoval uklidňující úsměv, ale ona od něho rychle odvrátila oči a nadále bedlivě sledovala okolí, bdělá a napjatá. Sebastian se rozhlédl po přeplněném vagonu, který se s kovovým skřípěním znovu zastavil v tunelu, těsně za stanicí Hötorget. Po několikaminutové pauze v temnotě se vlak pomalu dal do pohybu a sunul se ke stanici T-Centralen. Sebastian obvykle metrem nejezdil a během špičky či turistické sezony už vůbec ne. Bylo to příliš nepohodlné a rušné. Za nic na světě si nedokázal zvyknout na toto lidské společenství se všemi jeho zvuky a pachy. Většinou chodil pěšky nebo jezdil taxíkem. Držel si od lidí odstup. Stál stranou. Tak to alespoň bývalo. Ale teď už nic nebylo jako dřív.

Nic.

Sebastian se naklonil ke dveřím na konci vagonu a nahlédl do vedlejšího vozu. Malým okénkem ji viděl. Blond vlasy, tvář skloněná nad novinami. Uvědomil si, že když ji vidí, sám pro sebe se usmívá.

Jako vždycky na T-Centralen přestupovala. Rychlými kroky scházela po kamenném schodišti na červenou linku. Bylo pro něj snadné ji sledovat. Stačilo udržovat si odstup a proud cestujících a turistů s mapami ho schoval.

Držel se dál.

Ale nechtěl ji ztratit z dohledu.

Všimnout si ho však nesmí.

Bylo to balancování na ostří nože, ale už mu docela začínalo jít. Když souprava metra na červené trase o dvanáct minut později zastavila ve stanici Gärdet, Sebastian chvíli počkal a teprve potom z bleděmodrého vagonu vystoupil. Tady bylo třeba dát si větší pozor. Na peroně se už nepohybovalo takové množství lidí, většina pasažérů vystoupila na některé z předchozích stanic. Sebastian si vybral vagon tak, aby k němu byla otočená zády, až bude vystupovat. Šla rychle, a když si jí opět všiml, byla už v polovině eskalátoru. I pro matku s kočárkem byl Gärdet podle všeho cílovou stanicí, a tak se Sebastian rozhodl,

že se bude držet za ní, kdyby se ta, kterou sleduje, z nějakého důvodu ohlédla. Žena poklidným tempem tlačila kočárek za lidmi, kteří proudili k pohyblivým schodům, nejspíš doufala, že se tak vyhne tlačenci vpředu. Když Sebastian tu neznámou matku s dítětem následoval, napadlo ho, že jsou si podobní.

Dva lidé, kteří si vždy potřebují udržet odstup.

Žena.

Mrtvá.

U sebe doma.

V běžných případech to nebyl důvod volat celostátní komisi pro vyšetřování vražd a tým Torkela Höglunda.

Ve většině případů se totiž jednalo o tragický konec rodinné hádky, sporu o svěření dítěte do péče, žárlivé scény nebo alkoholového večírku ve špatné společnosti.

Každý, kdo pracuje u policie, ví, že pokud jde o ženy zavražděné u sebe doma, často je pachatelem někdo z jejich nejbližších. Když tedy krátce po půl osmé večer přijala Stina Kaupinová hovor na lince sto dvanáct, uvažovala, že možná právě mluví s vrahem.

„Linka sto dvanáct, jak vám mohu pomoci?“

„Má žena je mrtvá.“

Dál bylo tomu muži jen těžko rozumět. Hlas měl zastřený zármutkem a šokem. Dlouhé okamžiky byl tak potichu, že si Stina myslela, že zavěsil. Potom zaslechla, jak se snaží pravidelně dýchat. Adresu z něj Stina musela páčít. Muž ve sluchátku pouze opakoval, že jeho manželka je mrtvá a je tam plno krve. Všude je krev. Mohli by přijet? Prosím? Stině vyvstal v mysli obrázek muže ve středních letech, se zakrvácenýma rukama, který si pomalu, ale jistě začíná uvědomovat, co spáchal.

Nakonec přece jen získala adresu domu v Tumbě. Požádala volajícího — a pravděpodobného vraha —, aby zůstal na místě a ničeho v domě se nedotýkal. Pošle na místo policii a záchrannou službu. Pak hovor ukončila a přeposlala záležitost södertörnské policii v Huddinge, která na místo vyslala policejní hlídku.

Erik Lindman a Fabian Holst v policejním autě právě dojedli svou poněkud opožděnou večeři z rychlého občerstvení, když vtom dostali rozkaz vydat se do Tollénovy ulice číslo devatenáct.

Za deset minut byli na místě. Vystoupili z policejního vozu a zahleděli se směrem k domu. Ani jeden z nich se nijak zvlášť nezajímal o zahradničení, ale i tak si všimli, že někdo věnoval mnoho hodin a spoustu peněz tomu, aby dosáhl té oslnivé nádhery, která celou dřevostavbu obklopovala.

Když byli v půli cesty přes zahradu, otevřely se domovní dveře. Ruce obou mužů reflexivně sklouzly k pouzdru na pravém boku. Člověk ve dveřích měl rozepnutou košili a na uniformované policisty hleděl s téměř nepřítomným výrazem v očích.

„Záchranka není třeba.“

Policisté si vyměnili rychlý pohled. Muž ve dveřích byl jasně v šoku. Lidé v šoku jednají podle vlastních pravidel. Nepředvídatelně. Nelogicky. Ten člověk samozřejmě vypadá zničeně a neškodně, ale riskovat to nebudou. Lindman pokračoval vpřed, zatímco Holst zvolnil krok a nechával ruku v blízkosti služební zbraně.

„Richard Granlund?“ zeptal se Lindman a udělal posledních pár kroků k muži, který měl pohled upřený někam šikmo za něj.

„Záchranka není potřeba,“ pokračoval muž bezvýrazným hlasem. „Ta žena, se kterou jsem mluvil, říkala, že pošle záchranku. Ale to není potřeba. Zapomněl jsem to říct...“

Lindman už byl u něj. Vzal ho jemně za paži. Fyzický kontakt způsobil, že sebou muž ve dveřích trhl a otočil se k němu. Díval se na něj zkoumavě, jako by si policisty všiml až teď

a uvažoval, jak se k němu mohl dostat tak blízko. Žádná krev na rukou nebo oblečení, všiml si Lindman.

„Richard Granlund?“

Muž přikývl.

„Přišel jsem domů a ležela tam...“

„Domů odkud?“

„Cože?“

„Odkud jste přišel domů? Kde jste byl?“ Možná že to byl špatně zvolený okamžik — vyslýchat člověka, který je očividně v šoku —, ale údaje získané při prvním kontaktu mohou být následně postaveny proti těm, které se objeví během pozdějších výslechů.

„V Německu. Pracovně. Moje letadlo mělo zpoždění. Tedy... nejdřív ten let zrušili a pak měl zpoždění a já nabral další zpoždění, protože moji tašku...“

Muž se odmlčel. Zdálo se, že ho právě něco napadlo. Podíval se na Lindmana mnohem jasnějším pohledem než předtím.

„Mohl jsem ji zachránit? Kdybych se neopozdil, zůstala by naživu?“

To bylo u případů úmrtí obvyklé. Co by kdyby. Lindman se s tím setkal už mnohokrát. V mnoha případech, které při své práci zažil, zemřeli lidé proto, že byli v nesprávný čas na nesprávném místě. Přecházel ulici v okamžiku, kdy se blížil opilý řidič. Spali v přívěsu právě tu noc, kdy začal unikat propan-butan. Zkracovali si cestu přes koleje, zrovna když přijížděl vlak. Padající elektrická vedení, zdrogovaní násilníci, auta na špatné straně silnice. Náhody, nahodilosti. Zapomenuté klíče mohou člověka zdržet přesně těch několik vteřin, během nichž by nehlídaný železniční přejezd stihl přejít. Zpožděné letadlo může způsobit, že vaše žena zůstane sama dostatečně dlouho na to, aby vrah stihl udeřit. Přemítání o tom, co by kdyby.

U smrtelných případů obvyklé. Nezodpověditelné.

„Kde je vaše paní, Richarde?“ zeptal se místo toho Lindman klidným hlasem. Zdálo se, že muž ve dveřích nad tou

otázkou uvažuje. Musí přehodit výhybku a vyměnit zážitky z cesty domů i případnou vinu, kterou právě pocítil, za to, co je tady a teď. Za tu hrůzu.

Které nedokázal zabránit. V tu chvíli v jeho hlavě všechno zapadlo na své místo.

„Nahore,“ kývl Richard za sebe a rozplakal se. Lindman pohledem vyzval kolegu, aby vyrazil nahoru do patra, a sám následoval plačícího muže do domu. Člověk si nemůže a neměl by si být nikdy jistý, ale Lindman měl pocit, že muž, kterého drží kolem ramen a směřuje ho ke kuchyni, rozhodně není vrah.

U paty schodiště vytáhl Holst služební zbraň a držel ji svěšenou podél nohy. Jestliže totiž ten zdrcený člověk, o kterého se kolega postaral, svou ženu nezabil, je tu pořád jistě riziko, že vrah či vražedkyně — i když případy, kdy vraždila žena, byly mnohem méně obvyklé — může stále být v domě. Nad schodištěm se nacházela menší místnost, osvětlená střešními okny. Byla tu pohovka pro dva, televize a blu-ray přehrávač. Na stěnách visely police s knihami a filmy. Čtyři dveře. Dvoje zavřené a dvoje otevřené. Z vršku schodiště viděl Holst nohy té mrtvé v ložnici. Na posteli. To znamená, že bude třeba informovat kriminálku, pomyslel si, když rychlým krokem procházel do vedlejšího pokoje, pracovny. Nikdo tam nebyl. Dvoje zavřené dveře vedly na toaletu a do šatny. Oba prostory byly také prázdné. Holst zastrčil zbraň a blížil se k ložnici. Na prahu se zastavil.

Výzva z celostátní komise pro vyšetřování vražd už nějaký ten týden po služebnách koluje — mají být vyrozuměni v případě úmrtí, které splňuje jistá kritéria.

Je-li oběť nalezena u sebe v ložnici.

Je-li spoutána.

Má-li proříznuté hrdlo.

Vyzvánění Torkelova telefonu přerušilo zpěv posledního verše popěvku „Hodně štěstí, zdraví“ a Torkel odešel do kuchyně, aby hovor přijal. V pozadí slyšel čtyřnásobné provolávání slávy.

Vilma má narozeniny.

Je jí třináct.

A je to pubertačka.

Vlastně jí bylo třináct už minulý pátek, ale ten byl vyhrazen pro večeri s kamarádkami a filmový večer. Starší, nudnější příbuzní, třeba její otec, museli přijít ve všední den. Společně s Yvonne koupil Torkel dceři mobilní telefon. Nový. Její vlastní. Doteď měla Vilma mobil buď po starší sestře, nebo po něm a Yvonne, když dostávali nové v práci. Teď má svůj. Android, vybavila se Torkelovi Billyho slova, když ho požádal, aby mu pomohl vybrat typ a značku. Yvonne prohlásila, že Vilma s tím telefonem od pátku v podstatě i spí.

Jídelní stůl se na jeden večer proměnil ve stůl s dary. Starší sestra jí koupila řasenku, oční stíny, lesk na rty a make-up. Vilma to dostala už v pátek, ale teď je přinesla, aby celou nahromaděnou sklizeň dáreků předvedla. Torkel zvedl řasenku slibující až desetkrát výraznější řasy a přitom poslouchal informace, které mu hlas v telefonu sděloval.

Vražda. V Tumbě. Svázaná žena s proříznutým hrdlem v ložnici.

Torkelovi připadalo, že je ještě brzy na to, aby se Vilma začala líčit, ale vyslechl si od ní, že ona je v šestce prosím jediná, kdo se nemaluje, a že v sedmičce už je naprosto nemyslitelné přijít do školy bez make-upu. Torkel se nevzpouzel dlouho. Časy se mění, věděl, že má být vděčný za to, že o tom nemusel diskutovat, už když šla Vilma do čtvrté třídy. Někteří rodiče jejich spolužaček museli. A tu diskusi očividně prohráli.

Vše ukazovalo na to, že se jedná o třetí oběť.

Torkel ukončil hovor, položil řasenku zpátky na stůl a vrátil se do obývacího pokoje. Vilmu, která si povídala s babičkou

a dědečkem, si zavolal k sobě. Nevypadala, že by jí nějak zvlášť vadilo, že se musí omluvit z rozhovoru se staršími příbuznými. Kráčela k Torkelovi s jistým očekáváním ve tváři, jako by si myslela, že pro ni v kuchyni nachystal překvapení.

„Musím jít, zlato.“

„To kvůli Kristofferovi?“

Několik vteřin trvalo, než Torkel otázku vůbec pochopil. Kristoffer byl Yvonnin nový přítel. Torkel věděl, že se už několik měsíců scházejí. Dnes večer se s ním poprvé setkal. Učitel na gymnáziu. Necelých padesát. Rozvedený s dětmi. Vypadal jako fajn chlap. Torkela nenapadlo, že by někdo mohl jejich setkání chápat jako choulostivé, nepříjemné nebo nějakým způsobem problematické, a proto si s tím dceřinu otázku hned nespojil. Vilma si tu krátkou chvíli přemýšlení vyložila jako důkaz, že hádala správně.

„Říkala jsem jí, ať ho nezve,“ pokračovala a vypadala rozmrzele.

Torkela naplnila něha k dceři. Chce ho chránit. Je jí třináct a chce ho ušetřit zármutku. V jejím světě je to nejspíš velice trapná situace. Určitě by svého bývalého přítele nechtěla potkat s někým jiným. Pokud tedy nějakého má, Torkel si nebyl jistý. Jemně ji pohladil po tváři.

„Musím do práce. S Kristofferem to nemá nic společného.“

„Určitě?“

„Rozhodně. Musel bych jet, i kdybychom tu spolu byli jen my dva. Víš, jak to je.“

Vilma přikývla. Bydlela s ním dost dlouho na to, aby věděla, že když to bylo nutné, zmizel a byl pryč tak dlouho, jak bylo třeba.

„Někdo umřel?“

„Jo.“

Torkel nechtěl říkat nic dalšího. Už kdysi se rozhodl, že pozornost svých dětí nebude získávat tím, že jim bude vyprávět napínavé a zrůdné podrobnosti ze svého zaměstnání. Vilma to

věděla. Takže se dál nevyptávala a pouze přikývla. Torkel se na ni vážně zahleděl.

„Myslím, že je fajn, že máma někoho potkala.“

„A proč?“

„Proč ne? Přece nemusí být sama jen kvůli tomu, že není se mnou.“

„A tys někoho potkal?“

Torkel na chvíli zaváhal. Potkal někoho? Dlouhou dobu udržoval určitý druh vztahu s Ursulou, svou vdanou kolegyní, ale nikdy si přesně neřekli, o co se vlastně jedná. Spalí spolu, když byli na cestách za prací. Ve Stockholmu nikdy. Žádné společné večere nebo každodenní rozhovory o osobních, soukromých věcech. Sex a hovory o práci. Tím to končilo. A teď už ani to. Před pár měsíci přizval Torkel k vyšetřování svého dávného kolegu Sebastiana Bergmana a od té doby spolu s Ursulou jen pracují. Torkelovi to vadilo. Víc, než si chtěl připustit. Ne snad proto, že jejich vztah, či jak to vlastně nazvat, jasně probíhal podle jejích pravidel, s tím se dalo žít, ale stýskalo se mu po ní. Víc, než by čekal. To ho dráždilo. A navrch k tomu všemu se zdálo, že se opět sblížila se svým mužem Mickem. Před pár týdny se spolu dokonce vypravili na víkendovou cestu do Paříže.

Takže potkal někoho?

Nejspíš ne a každopádně nehodlal probírat složitost mezilidských vztahů s někým, kdo je zrovna v pubertě.

„Ne,“ odpověděl. „Nikoho jsem nepotkal. Ale teď už vážně musím jet.“

Objal ji. Pevně.

„Všechno nejlepší k narozeninám,“ pošeptal jí. „Mám tě moc rád.“

„Já tebe taky,“ odpověděla. „I svůj mobil.“ Rty čerstvě natřené leskem mu lehce přitiskla na tvář.

Ještě když Torkel nasedal do auta a vyrazil směrem k Tumbě, usmíval se. Zavolal Ursule. Byla už na cestě.

Torkel se v autě přistihl, jak doufá, že půjde o něco jiného. A o někoho jiného. Aby se ukázalo, že neexistuje pojitko mezi tou dnešní a ostatními mrtvými ženami. Doufal, že to bude jiný případ. Ale nebylo to tak. Torkel to poznal, když nahlédl do ložnice. Nylonové punčochy, noční košile, umístění oběti.

Je to třetí.

Výraz „od ucha k uchu“ dostatečně nevystihoval ránu zející v oblasti krku. Táhla se spíš od jedné strany páteře ke druhé. Jako když člověk otvírá konzervu a nechá jen kousíček, aby mohl ohnout víčko. Hlava byla téměř odříznutá. Způsobit někomu takové zranění vyžaduje značnou sílu. Krev byla všude, vysoko na zdech i po podlaze.

Ursula už vše fotografovala. Opatrně chodila po místnosti a dávala si přitom pozor, aby v krvi nešlapala. Pokaždě byla na místě první. Když to jen trochu šlo. Vzhledla, kývla na pozdrav a fotila dál. Torkel jí položil otázku, na kterou už znal odpověď.

„To samé?“

„Rozhodně.“

„Cestou sem jsem zase volal do Lövhagy. Pořád sedí.“

„To víme, ne?“

Torkel přikývl. Stál ve dveřích ložnice, hleděl na mrtvou ženu a říkal si, že se mu ten případ nelíbí. Už takto stál v jiných dveřích jiných ložnic a viděl jiné ženy v noční košili, s rukama a nohama svázanýma nylonovými punčochami, znásilněné a s proříznutým hrdlem. První se našla v roce 1995. Následovaly ještě tři, než se ke konci jara 1996 podařilo chytit vraha.

Hinde byl odsouzen na doživotí ve věznici Lövhaga.

Ani se neodvolal.

A pořád tam je zavřený.

Nové oběti však byly přesnými kopiemi těch jeho. Ruce a nohy měly svázané stejným způsobem. Přehnané násilí v oblasti krku. Dokonce i modrý vzorek na bílé noční košili

odpovídal. To znamenalo, že člověk, kterého hledají, je nejen sériový vrah, ale také napodobitel. Někdo z jakéhosi důvodu kopíruje vraždy staré patnáct let. Torkel se podíval do zápisníku a otočil se k Ursule. Tenkrát, v devadesátých letech, byla u toho. Ona, Sebastian a Trolle Hermansson, který mezitím nedobrovolně odešel do penze.

„Manžel prohlásil, že kolem deváté ráno mu odpověděla na textovou zprávu, ale v jednu prý už ne,“ řekl Torkel.

„To je možné. Je mrtvá víc než pět hodin a míň než patnáct.“

Torkel pouze přikývl. Věděl, že Ursula má pravdu. Kdyby se zeptal, poukázala by na posmrtnou ztuhlost, která ještě nezasáhla dolní končetiny, na autolýzu a počínající tmavnutí bělimy, ale to byl pitevní žargon, který se, navzdory mnoha letům stráveným u policie, nikdy neobtěžoval naučit. Když se ho na to někdo zeptal, musel se spokojit s obyčejnou švédštinou.

Ursula si hřbetem ruky setřela pot z čela. V podkroví bylo o několik stupňů tepleji než dole v přízemí. Červencové slunce celý den žhnulo. V pokoji bzučely mouchy, které přivábila krev a hnilobný proces — pouhým okem zatím neviditelný, přesto však probíhající.

„Co ta košile?“ zeptal se Torkel, když naposledy přelétl pohledem postel.

„Co je s ní?“ Ursula svésila fotoaparát a zkoumavě si nemoderní bavlněný kus oděvu prohlížela.

„Je stažená.“

„To mohl udělat manžel. Aby ji trochu zakryl.“

„Zeptám se, jestli na ni sahal.“

Torkel opustil místo ve dveřích. Musel se vrátit k zoufalému muži v kuchyni. Ten případ se mu opravdu ani trochu nelíbil.

Dlouhán prospal několik hodin. Přišel domů a padl do postele. Tak to dělal vždycky. Rituály. Tělem mu proudil adrenalin. Nebyl si jistý, co se dělo, připadal si, jako by za tu krátkou chvíli činnosti spotřeboval zásobu energie na celý týden. Ale teď je vzhůru. Budík už zvonil. Je čas dát se do práce. Znovu. Vylezl z postele. Ještě toho zbývá tolik udělat. A je nevyhnutelně nutné provést všechno správně. Ve správný čas. Ve správném pořadí.

Rituály.

Bez nich by existoval jen chaos. Chaos a děs. Rituály skýtají kontrolu. Díky nim není to špatné tak špatné. Ani bolest pak tolik nebolí. Rituály odhánějí temnotu.

Muž připojil fotoaparát Nikon k počítači, rychle stáhl všech třicet šest fotografií a otočil je do správné polohy. Na první si plačící žena zakrývala překříženými rukama prsa a čekala, až jí dá noční košili, aby se mohla obléct. Z nosní dírky jí kapala krev na spodní ret. Dvě rudé kapky jí dopadly na pravé ňadro a zanechaly tam stopy jako déšť na okenní tabulce. Ze začátku se odmítala svléknout. Myslela si, že by ji oblečení snad mohlo ochránit. Zachránit.

Na šestatřicátém, posledním obrázku zírala prázdným pohledem přímo do objektivu. Přidřepł tehdy k posteli a naklonil se nad ni, tak blízko, že ucítil teplo krve řinoucí se z otevřené rány na krku. V tu chvíli už většina krve z těla vytekla, vsákla se do oblečení a matrace.

Zběžně prošel fotografie mezi tím. Oblečená košile. Nylonové punčochy. Uzly. Bez kalhotek. Před aktem. Po aktu. Práce nožem.

Strach.

Uvědomění.

Výsledek.

Snímky vypadaly dobře. Bude moct použít všech třicet šest. To bylo nejlepší. Navzdory téměř neomezené kapacitě